

[Hagen Hagensen]

skattemodstand bør der tages fat på skabelsen af klare regler til vejledning for borgerne og også tages fat på det, der kaldes for skatte-traffesyndromet. Dertil vil et sådant skattelovråd være ganske velegnet. Derfor anbefales vort forslag til hurtig gennemførelse.

Jeg har forstået på de udtalelser, der er faldet, at der vil være lydhørhed over for at overveje, på hvilken måde man kan komme frem ad vejen, således at man kan forebygge en lang række forhold, fremfor at man efterfølgende skal til på en eller anden måde at sanktionere. Jeg tror på, at vi kan komme frem, hvis vi vil samles om det og gøre noget ved det. Det håber jeg på.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Hr. Erenbjerg stillede mig det konkrete spørgsmål, om jeg kunne forestille mig, at man udbyggede den løbende kontakt, således at den også kom til at omfatte landets skatteinspektører. Jeg sagde i mit indlæg, at jeg meget gerne ville medvirke til, at der også på det lovgivningsmæssige område etableres en løbende kontakt mellem departementet, skatteadministrationen og sagkyndige uden for det offentlige. Med skatteadministrationen har jeg i høj grad tænkt på de lokale skatteadministratorer, så jeg vil absolut anse det for at være helt naturligt, at kontakten kommer til at omfatte også landets skatteinspektører.

Der er faldet nogle bemærkninger, som jeg egentlig godt kunne have lyst til at knytte nogle kommentarer til. Jeg skal indskrænke mig til et par stykker.

Hr. Ivar Hansen gjorde nogle bemærkninger om skattesystemet i bred almindelighed, og hr. Hagen Hagensen var også lidt inde på det. Det drejede sig om, at systemet var forældet, og at det var lap på lap. Jeg synes, det er interessante bemærkninger, når det er partiet venstres ordfører, som fremsætter dem.

Jeg forstod på hr. Hagen Hagensen, at det, som i hvert fald det konservative folkeparti ikke opererede med, var en oprydning i fradragene. Det var altså nogle andre elementer i skattesystemet, som man i særlig grad har opmærksomheden henvendt på, når man mener, at det er blevet for kompliceret, og at der er behov for at se på ændringer i dette system. Men sandheden er vel i virkeligheden, at det, der i høj grad har kompliceret

vores skattesystem, er, at man har brugt indkomstskattesystemet som et erhvervspolitisk instrument. Ikke mindst partiet venstre og de konservative har aldrig villet føre erhvervspolitik som direkte erhvervspolitik. Det har man næsten altid afvist. Derimod har man ønsket at bruge indkomstskattesystemet som det instrument, hvormed man på den ene eller på den anden måde kunne fremme erhvervspolitiske initiativer. Det er dybest set årsagen til, at vores indkomstskattesystem er blevet totalt uigennemsigtigt og enormt kompliceret, og det er årsagen til, at man ved næsten hvert eneste økonomisk forlig, der skulle indgås her i folketinget, har sat lap efter lap på det system, som vi allerede opererer med. Derfor synes jeg nok, at man, når man nu omtaler det i denne forbindelse, ligesom retter bager for smed.

Den anden bemærkning, jeg gerne vil gøre, drejer sig om sammenligningen med retsplejerådet og straffelovrådet. Det er næppe nogen rimelig sammenstilling. Straffelovrådet og retsplejerådet er jo råd, som først og fremmest beskæftiger sig med tekniske regler, hvorimod et skattelovråd i høj grad ville komme til at arbejde med lovgivning, som har et indkomstfordelingsmæssigt og dermed i høj grad et politisk element i sig. Vi har brug for vejledning fra skatteadministratorer og fra sagkyndige, som har nær kontakt med erhvervslivet – og det er i høj grad advokater og revisorer – som kan vejlede om den praktiske virkning af de skatteregler, vi gennemfører, og det er det, der gør det nødvendigt, synes jeg, at man udbygger kontakten med disse særligt sagkyndige på skatteområdet.

Hvorvidt det er hensigtsmæssigt at gøre en professor til formand for et skattelovråd, ved jeg ikke. Af og til kan man ikke lade være med at sige som skattepolitiker – jeg gør det i hvert fald – at mange af disse skatteteoretikere på de højere læreanstalter har den vidunderlige frihed, at de kan tænke abstrakt; det er også udmærket, at de kan det, men derved opererer de ofte med konkrete forslag, som ikke kan være nogen særlig god vejledning for os som skattepolitikere, fordi de kun hører hjemme i fantasiens verden. Alligevel kan de godt på lidt længere sigt virke inspirerende, og jeg skal såmænd ikke sige noget imod det, men det, som jeg fornemmer at vi konkret i høj grad har behov for, er en kontakt med de personer og kred-